

Arrest

nr. 48 524 van 23 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Azerbeidzjaans staatsburger van Russische origine, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten.

U was op 15 april 2002 op bezoek bij een jarige vriendin te Baku. U wou 's avonds terugkeren met een taxi maar werd tegengehouden door de politie. Ze vroegen uw documenten maar u had uw paspoort niet bij. U werd meegenomen naar het politiebureau. Een politieman viel u lastig, hij zei dat hij u graag zag en wou dat u hierop zou ingaan. U zei nee en wou dat hij u met rust liet. De politieman beschuldigde u ervan dronken te zijn en een prostituee te zijn. Hij zei dat hij het recht had u aan te houden en u werd naar de vrouwengevangenis overgebracht. U stelt dat ze dit uit principe deden omdat u niet op de politieman zijn avances was ingegaan. Na zes maanden werd u vrijgekocht door een kennis. Bij uw vrijlating viel dezelfde politieagent als voorheen u terug lastig. U heeft hem toen geslagen waarna u wegliiep. U diende klacht in bij het parket. Eén week later liet het parket u weten dat uw klacht zinloos

was. Ze zeiden dat ze niets konden doen tegen de politie en dat u kon veroordeeld worden omdat u die politieman had geslagen. U werd ook bedreigd door iemand van het parket. U trok in bij kennissen. Na één maand ontvluchtte u uw land van herkomst en vroeg u asiel aan in Duitsland. U kreeg er een negatieve beslissing.

In maart 2003 vroeg u asiel aan in Zweden maar de behandeling van uw asielaanvraag werd terug overgedragen aan Duitsland.

U keerde niet terug naar Duitsland maar vroeg in oktober 2004 voor de eerste maal asiel aan in België. De Duitse overheid stemde in met de vraag tot overname van deze asielaanvraag waardoor België niet langer verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag.

U keerde wederom niet terug naar Duitsland maar vroeg in juli 2005 asiel aan in Nederland.

Nederland oordeelde dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag.

In België kreeg u het bevel om binnen vijf dagen het grondgebied te verlaten. U diende een aanvraag in om vrijwillig met IOM te kunnen terugkeren. U wou met uw man, die een Georgisch staatsburger is, gaan leven in Georgië. U verkreeg bij de ambassade van Azerbeidzjan echter geen laissez-passer voor uw kinderen.

Na drie jaar liet Fedasil weten dat ze u niet langer konden helpen. U diende het opvangcentrum te verlaten.

Op 3 november 2009 vroeg u voor de tweede maal asiel aan in België.

U verklaarde hierbij dat uw ware identiteit niet Bekauri Galina is, zoals door u verklaard bij uw eerste asielaanvraag in België, maar Trushina Galina.

U bent in het bezit van de volgende documenten: uw paspoort, een brief van de Azerbeidzjaanse ambassade, en een DNA-test.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Vooreerst moet worden vastgesteld dat u onvoldoende pogingen heeft ondernomen om uw problemen met een politieman in Baku, door wie u volgens uw verklaringen voor zes maanden onterecht werd opgesloten in de vrouwengevangenis, aan te klagen bij de autoriteiten van uw herkomstland. U verklaart (CGVS p. 1-2) dat u behalve uw éénmalige klacht bij het parket nooit elders klacht heeft ingediend of bescherming heeft gezocht. U heeft bijvoorbeeld na uw vrijlating geen advies ingewonnen bij een advocaat om het onrecht dat u was aangedaan aan te klagen, terwijl dit redelijkerwijze kan verwacht worden voor u de ingrijpende beslissing neemt om uw land te verlaten en in West-Europa internationale bescherming aan te vragen.

Ook moet worden opgemerkt dat u de problemen waarvoor u in 2002 uw land van herkomst heeft ontvlucht niet aannemelijk kan maken noch kan ondersteunen met enige overtuigingsstukken. Zo is het merkwaardig dat u de naam van de politieman door wie u werd lastig gevallen niet kan geven (CGVS p. 2).

Aangezien u stelt dat deze politieman verantwoordelijk was voor uw opsluiting, dat hij u bij uw vrijlating opnieuw lastig viel, dat u hierna tegen hem klacht indiende bij het parket, en aangezien u stelt dat deze politieman sinds u Azerbeidzjan heeft verlaten uw vriendin lastig valt omdat hij u wil vinden, mag redelijkerwijze eveneens verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de naam van deze persoon. U kan ook geen enkel overtuigingsstuk voorleggen dat aantoonde dat u toen zes maanden werd opgesloten in de gevangenis, noch dat u bij uw vrijlating in het bezit werd gesteld van documenten die u toelieten de gevangenis te verlaten, noch dat u toen effectief een klacht indiende bij het parket, noch dat uw vriendin momenteel door deze politieman wordt lastig gevallen. U kan geen verklaring geven (CGVS p. 4) waarom u geen dergelijke overtuigingsstukken kan voorleggen.

Nochtans kan van een asielzoekster worden verwacht dat zij bewijst dat zij in haar land inderdaad problemen heeft gekend. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas reeds op ernstige wijze aan.

Verder zijn er een aantal vaststellingen te maken die de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging in uw land van herkomst op ernstige wijze ondermijnen.

Zo legt u in het kader van uw tweede asielaanvraag voor de Belgische autoriteiten uw internationaal paspoort neer. In dit paspoort zijn twee visa van de Griekse ambassade in Azerbeidzjan opgenomen. U verklaart (CGVS p. 3) dat u in totaal driemaal naar Griekenland bent gereisd om er gedurende één maand kinderen te begeleiden tijdens een zomerkamp waarna u telkens terugkeerde naar Azerbeidzjan. U deed dit tweemaal met deze visa in het door u neergelegde paspoort, en éénmaal met een visum in uw vroeger reispaspoort.

U werd erop gewezen (CGVS p. 3) dat er zich in het door u neergelegde paspoort een visum bevindt uitgereikt door de Griekse ambassade in november 2002.

U stelt aanvankelijk hiervan niets te weten waarna u verklaart dat u dit visum inderdaad heeft gekregen maar niet heeft gebruikt om te reizen, hetgeen niet te rijmen valt met uw eerdere verklaring dat u deze twee visa die zijn opgenomen in het door u neergelegde paspoort heeft gebruikt om te reizen naar Griekenland.

U stelt verder (CGVS p. 2-3) dat u dit visum van november 2002, ongeveer één week voor uw vlucht uit Azerbeidzjan, had aangevraagd met de bedoeling om uw land van herkomst te ontvluchten maar dat u deze niet heeft gebruikt.

U werd erop gewezen dat dit visum op 7 november 2002 door de Griekse ambassade in uw paspoort werd geplaatst dit terwijl u stelt (CGVS p. 3) dat u reeds eind oktober 2002 Azerbeidzjan was ontvlucht. Uw motivering (CGVS p. 4) dat u zich zal vergist hebben is ontoereikend, temeer daar uit uw paspoort blijkt dat u dit visum daadwerkelijk heeft gebruikt om uw land te verlaten, hetgeen in schril contrast staat met uw bewering dat u dit visum niet heeft gebruikt om het land te verlaten.

Na confrontatie met uw opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen, en na mijn uitdrukkelijk verzoek om de waarheid te vertellen, gaf u geen enkele reactie. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

*Verder verklaart u (CGVS p. 2) dat u na de afwijzing van uw asielaanvraag in Duitsland, omdat de bevoegde instanties uw vluchtmotieven niet geloofden, tegen deze beslissing niet in beroep ging maar dat u hierna onder een **valse naam** en onder een **vals staatsburgerschap** asiel aanvraag in Zweden.*

U stelt (CGVS p. 2) dat u dit deed op aanraden van uw toenmalige partner om tijd te winnen zodat jullie niet onmiddellijk zouden teruggevonden worden in de computerbestanden. U stelt ook dat jullie op aanraden van uw man niet terugkeerden naar Duitsland omdat ze jullie asielaanvraag er niet opnieuw zouden behandelen en onmiddellijk zouden repatriëren.

*Verder blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 2) dat u, nadat Duitsland akkoord was om uw asielaanvraag in Zweden verder te behandelen, niet terugkeerde naar Duitsland maar onder een **valse naam** asiel aanvraag in België, wederom opdat de asielinstanties niet onmiddellijk zouden ontdekken dat u reeds elders in Europa een asielaanvraag had ingediend. U stelt opnieuw (CGVS p. 3) dat u toen deed wat uw man u zei.*

*Nadat België oordeelde dat Duitsland verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag gingen uw partner en u niet naar Duitsland maar vroeg u onder een **valse naam** asiel aan in Nederland. Er moet worden opgemerkt dat uw motivering dat u luisterde naar het advies van uw partner noch het afleggen van bedrieglijke verklaringen noch het gebrek aan medewerking aan de asielprocedure kan vergoelijken. U bent immers verantwoordelijk voor de verklaringen die u zelf aflegt en voor de acties die u zelf onderneemt.*

Bovendien valt de vaststelling dat u toen in plaats van zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten, er de voorkeur aan gaf om onder een valse naam, en zelfs in Zweden onder een vals staatsburgerschap, zich te wenden naar een ander Europees land om er asiel aan te vragen, niet te verenigen met de verantwoordelijkheid die rust op de asielzoekster.

Van een asielzoekster die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom internationale bescherming vraagt, mag verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze aanbrengt, en dat dit logischerwijze impliceert dat haar persoonsgegevens waarheidsgetrouw moeten zijn.

Door het feit dat u tijdens uw asielaanvraag in Zweden, België en Nederland dergelijke bedrieglijke verklaringen aflegde over uw identiteit, wordt uw algehele oprechtheid zwaar ondermijnd.

Dit wordt verder bevestigd door de verklaringen die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag in België.

U stelde toen immers (zie standaardformulier voor terugnameverzoeken dd. 18/11/2004 p. 2) dat u na de afwijzing van uw asielaanvraag in Zweden in augustus 2003 terugreisde naar Azerbeidzjan, dat al uw documenten (o.a. uw reispas) er verloren gingen bij een brand thuis in Baku, en dat u in oktober 2004 verstoopt in een vrachtwagen vanuit Baku naar België vluchtte.

Deze beweringen vallen niet te rijmen met de verklaringen die u aflegde tijdens uw tweede asielaanvraag in België (CGVS p. 2-3), met name dat u na uw vertrek in 2002 uit Azerbeidzjan nooit bent teruggekeerd naar uw land van herkomst, en met het feit dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag uw reispas voorlegt. Uw verklaring (CGVS p. 4) dat u op aanraden van uw man heeft gelogen tijdens uw eerste asielaanvraag is, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, onafdoende.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw paspoort werd hierboven reeds besproken. De brief van de Azerbeidzjaanse ambassade vermeldt dat uw kinderen geen laissez-passer krijgen omdat hun familienaam verschillend is. Deze brief bevat geen informatie over uw beweerde problemen in Azerbeidzjan en toont evenmin aan dat de ambassade van Azerbeidzjan, zoals u beweert (CGVS p. 4), u niet wou helpen. De DNA-test bevat persoonsgegevens die niet in twijfel worden getrokken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 15 juli 2010 een schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekster geeft hierover een theoretische uiteenzetting weer. Zij roept ook nog een kennelijke beoordelingsfout in.

Verzoekster wijst er op dat het gebrek aan bewijsstukken niet automatisch de weigering van de hoedanigheid van vluchteling ten gevolge heeft, als het verhaal van de betrokkene geloofwaardig blijkt te zijn omdat het samenhangend blijkt te zijn omdat het samenhangend is en geen grote tegenstrijdigheden tussen de verschillende gesprekken bevat.

De Raad deelt de stelling van verzoekster wat betreft het geponeerde beginsel maar oordeelt dat haar relaas helemaal niet geloofwaardig en zeker niet oprecht is zoals hierna zal blijken.

Aangaande zij met betrekking tot haar problemen met de politieagent wel degelijk klacht heeft neergelegd, maar dat hier geen passend gevolg werd aan gegeven daar deze uitgingen van *“een lid van de machtskrachten”*.

Op het argument van de commissaris-generaal dat verzoekster niet voldoende pogingen heeft ondernomen om de problemen aan de overheden van haar land van herkomst te melden, antwoordt verzoekster dat dit argument helemaal niet relevant is omdat de belaging juist uitgaat van een lid van een der machten van dit land zodat zij van mening was dat haar land haar geen bescherming kon bieden. Zij herinnert er aan dat zij voor de bedoelde feiten toch een klacht heeft ingediend.

Dat zij hiervan geen bewijzen kan voorleggen, is volgens haar *“niet verbazend”* en juist dit gebrek aan bewijs moet volgens verzoekster de bevoegde overheid verplichten om de geloofwaardigheid van haar relaas te analyseren.

Aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, meent verzoekers dat deze niet over de inhoud van haar asielaanvraag gaan .

Verzoekster stelt ook dat er helemaal geen sprake is van incoherente verklaringen betreffende het laatste visum voor Griekenland van november 2002. Zij herhaalt dat zij meermaals naar Griekenland is gereisd om daar kinderen te vergezellen tijdens een zomerkamp en dat ze ongelukkig bij haar verklaringen op het Commissariaat-generaal een fout van enkele weken heeft gemaakt toen zij beweerde dat zij eind oktober 2002 haar land verliet, terwijl het visum dateert van de maand november 2002.

Verder geeft verzoekster toe een valse naam te hebben gebruikt. Zij herhaalt dat dit was uit vrees om teruggestuurd te worden naar haar land van herkomst en laat in haar verzoekschrift gelden dat deze houding de vrees om vervolgd te worden, juist bevestigt.

Verzoekster blijft bij de verklaring, gedaan voor het Commissariaat-generaal tijdens haar tweede asielaanvraag, dat zij na haar vertrek in 2002 uit Azerbeidzjan nooit naar haar land van herkomst is teruggekeerd en stelt dat zij -in tegenstelling tot de eerste asielprocedure- tijdens de huidige procedure zich medewerkend heeft opgesteld.

Verzoekster vraagt om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat verzoekster zich louter beperkt tot een algemene uiteenzetting over motiveringsplicht, de vluchtelingendefinitie en de beschrijving van de sociale groep door het UNHCR, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken. De Raad ziet dit dan ook niet als een dienstig verweer ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing.

2.4. Verder blijft verzoekster in gebreke aan te tonen dat zij niet op de hulp en bescherming van de Azerbeidzjaanse autoriteiten kon rekenen. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Verzoekster beweert dat zij lastig gevallen werd door éénzelfde politieagent (zie het verhoorverslag van 14 april 2010, p. 1 en 2). Handelingen van individuele ambtenaren van veiligheidsdiensten kunnen echter niet worden gelijkgesteld met een georganiseerde vervolging en/of het toebrengen van ernstige schade door de Staat of op het niveau van de Staat.

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zeer minimale pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen, zij zou namelijk slechts éénmaal een klacht hebben neergelegd bij het parket waarvan zijzelf zelfs geen bewijsstuk van bijgebracht heeft.

De Raad meent dat dergelijke handelwijze absoluut niet aantoonde dat de overheid in het land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Verzoeksters argument dat aan haar klacht geen passend gevolg werd aan gegeven daar haar belager “een lid van de machtskrachten” was, wordt door de Raad niet aanvaard; een enkele politieman is geen vertegenwoordiging van het hele machtsapparaat van Azerbeidzjan en derhalve volstaat verzoeksters uitleg niet om het niet inroepen van bescherming van de autoriteiten te rechtvaardigen.

De Raad deelt de mening van de commissaris-generaal daar waar hij in zijn beslissing stelt dat blijkt dat verzoekster nergens anders klacht heeft ingediend of bescherming heeft gezocht en zij evenmin na haar vrijlating een advocaat geraadpleegd heeft om haar in rechte bij te staan terwijl dit redelijkerwijze van verzoekster kon verwacht worden vooraleer zij de beslissing nam haar land te verlaten om in West-Europa bescherming aan te vragen.

Ook keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekster dat zij zelfs niet in staat is de naam van haar belager, dé oorzaak van haar vlucht, op te geven -in het verzoekschrift wordt dit element in de bestreden beslissing onbeantwoord gelaten.

Wat betreft de incoherente verklaringen aangaande haar laatste visum uit november 2002, brengt verzoekster geen elementen bij die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden verklaren of weerleggen. Immers het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, net zo min als verzoeksters verweer dat de incoherenties niet om een “inhoudelijk element” gaan. Het komt immers aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen en zij blijft daartoe in gebreke.

Daar waar verzoekster stelt dat “die zeer lichte datumfout” te wijten is aan het feit dat deze gebeurtenissen dateren van zeven jaar terug, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij of zij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn of haar vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De Raad wijst er nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet in staat is de door haar aangehaalde gebeurtenissen met bewijsstukken te ondersteunen en dat het verzoekschrift hier geen valabele verklaring voor geeft.

Het verweer van verzoekster het gebrek aan bewijzen niet automatisch de weigering van een asielaanvraag tot gevolg heeft als het verhaal geloofwaardig is en er geen grote tegenstrijdigheden vastgesteld werden, is in casu niet dienstig; er werden wel degelijk incoherente verklaringen aangetroffen.

Verzoeksters vergoelijking aangaande het gebruik van een valse identiteit bij haar asielaanvragen in verschillende landen en zelfs van een valse nationaliteit bij de asielaanvraag in Zweden, schiet te kort. Van verzoekster mag immers verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag reeds van in het begin op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, wat impliceert dat haar persoonsgegevens waarheidsgetrouw moeten zijn.

De vaststelling dat verzoekster in het verleden geen volle medewerking heeft verleend aan de asielinstanties in Zweden, België en Nederland door asiel aan te vragen onder, onder andere, een valse identiteit, tast haar gehele geloofwaardigheid aan. Dat zij nu in het kader van haar tweede asielaanvraag in België wél de volledige waarheid zou hebben verteld omtrent de moeilijkheden in haar land, heeft slechts de waarde van een blote bewering.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat aan verzoeksters asielrelaas geen geloof kan worden gehecht; de Raad schaart zich achter de motivering van de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.5. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij is van mening dat de commissaris-generaal niet voldoende motiveert waarom haar deze beschermingsstatus wordt geweigerd, terwijl haar herkomst en identiteit niet in twijfel worden getrokken.

Wat voormelde grief betreft, leest de Raad in de bestreden beslissing (zie p. 3) dat de “bovenstaande vaststellingen” die de weigering van de vluchtelingenstatus dragen, ook gelden voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Een ongeloofwaardig relaas verhindert inderdaad de toepassing van artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980. Verzoekster bracht geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Verzoekster bracht tevens geen elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE